CORNELIU VADIM TUDOR
IN LUPTA CU BANDA REACTIONARA DIN CULTURA ROMANA

Demascarea Securității şi comunismului, lăsată pe mâna torționarilor.
Şedința Senatului din 10 aprilie 2006

Doamnelor şi domnilor, am să mă refer la eforturile unora de a demasca securitatea şi comunismul. Ca să demaşti ceva, trebuie să ai o anumită autoritate morală. Şi să fii credibil. Numai aşa, demascarea de dragul demascării nu merge, parcă asistăm la un joc de copii întârziați mintal. Şi întârziați temporal, dacă ne gândim mai bine, fiindcă, efectiv, nu mai interesează pe nimeni astfel de lupte cu umbrele trecutului. Agitația asta este creată şi întreținută artificial de nişte pigmei care nu se pot face remarcați prin nimic altceva decât prin țipete guturale, răfuieli personale, excomunicări. **Pentru unii primitivi, războiul rece încă nu s-a încheiat**, dimpotrivă. Forțând metafora, aş putea spune că în România războiul rece este o ciorbă reîncălzită de către unii impostori care nu au nici o meserie şi se află în criză de identitate. Ce-i drept, la spatele lor se află unii mccarthyşti îmbătrâniți în rele din America, de la Freedom House şi de la Open Society, indivizi care nu pot pricepe că lumea s-a schimbat şi că nu ne putem răfui la infinit cu fantomele unor vremuri de mult apuse.

Stimați intoleranți, generația aia cu care vă tot luptați voi a murit. Nu mai aveți obiectul muncii decât **dacă vreți să-i dezgropați pe Ana Pauker, Teohari Georgescu, Alexandru Drăghici, Leonte Răutu, Vladimir Tismenițchi şi, eventual, să le spânzurați scheletele, aşa cum au făcut monarhiştii englezi cu cadavrul lui Oliver Cromwell când au revenit la putere.** Iar crimele comunismului nu sunt cu nimic mai prejos decât crimele capitalismului pe care nu le puteți ignora sau muşamaliza. Nu mai faceți pe deştepții cu noi, că nu ne impresionați. Nu ați obosit să vă tot luptați cu umbrele, minținд că voi condamnați un sistem, când, **de fapt, aveți nişte polițe precise de plătit?**

De ce întoarceți spatele României reale cu veritabilele ei tragedii provocate de jungla capitalistă a ultimilor 16 ani, nicidecum de "dictatura de dezvoltare"?! Cu ce drept moral înjurați voi comunismul tocmai în clădiri construite pe timpul comunismului, cum sunt: Televiziunea Română, Casa Scânteii, Casa Poporului?

Eu nu sunt comunist, domnilor, sunt

naționalist şi creştin, şi ştiți asta prea bine. Fac parte din generația care a avut o copilărie şi o adolescență plină de privațiuni, tocmai datorită vânzării barbare de la Yalta. "Istoria, un coşmar din care încerc să mă trezesc" - spunea un scriitor celebru.

Dacă nici noi nu am urât comunismul adus pe tancurile sovietice, atunci nu a mai făcut-o nimeni în țara asta. Dar pentru numele lui Dumnezeu, dacă tot vreți să condamnați ceva şi nu aveți altă treabă, atunci puneți la zid comunismul stalinist, instaurat în România prin trădarea săvârşită la Yalta de Franklin, Roosevelt şi Winston Churchill!

Devălmăşia asta, **confundarea intenționată a anului 1950 cu anul 1970, adică a regimului străin care a băgat la Canal floarea intelectualității române cu regimul autohton care, cu greutate, a scos din temnițele bolşevice ce se mai putea scoate şi i-a ajutat pe supraviețuitori să revină la o viață demnă,** nu vă face deloc cinste şi se întoarce împotriva voastră ca un bumerang.

Dar voi nu îndrăzniți să atacați răul la rădăcină, fiindcă atunci ar trebui să spuneți **cine conducea partidul şi securitatea acelei epoci barbare: cei mai mulți torționari erau evrei, unguri şi ruşi**. Hai, începeți cu ei, dacă vă dă mâna! Eu, ca doctor în istorie şi cunoscător al documentelor, ştiu bine ce spun şi am curajul răspunderii.

Printr-un contorsionism josnic voi însă îi bălăcăriți pe românii care au avut curajul să românizeze aparatul de partid şi de stat, îndepărtându-i din funcție pe veneticii sangvinari şi înlocuindu-i cu elementul autohton.

Au apărut deja mai multe lucrări de reabilitare a amantei lui Stalin, Ana Pauker, ca semn că linia a doua a Cominternismului nepotist a intrat în funcțiune şi încearcă să intoxice sufletele românilor.

În ceea ce mă priveşte, aş vota cu două mâini o lege de condamnare a crimelor comise de comunismul-stalinist, repet, deşi e târziu şi nu mai ajută la nimic. Aş vota, tot cu două mâini, şi o lege de condamnare a securității, dacă prin acelaşi act normativ s-ar repudia şi serviciile secrete străine, care au acționat şi acționează pe teritoriul României şi împotriva interesului său național.

Dar propagandiştii de profesie nu vor asta. Ei vor să-i pedepsească pe români şi să le inducă un permanent sentiment de vinovăție, ca nu care cumva să le treacă prin minte să-şi mai creeze vreodată vreun sistem de auto-apărare!

În loc să demaşte Mafia, care e vie, palpabilă şi face ravagii, agitatorii noştri demască o utopie, întrucât asta a fost comunismul, o utopie. El nu a existat, fiindcă nu se poate construi un sistem politic din lozinci şi manifeste, începând cu Manifestul Partidului Comunist din 1848. "O stafie cutreieră Europa", scria în acel manifest.

Dar acea stafie mai cutreieră Europa şi acum, după mai bine de 150 de ani, ea este

prostia umană, intoleranța, lăcomia.

Doamnelor şi domnilor, am tăcut şi am tăcut până am considerat că a venit timpul să spun şi eu punctul meu de vedere pe tema asta: o temă falsă, repet, şi superfluă care seamănă cu gluma aceea referitoare la un român care îl pedepseşte pe un ungur pentru uciderea lui Mihai Viteazul. "Bine, dar asta s-a întâmplat acum 400 de ani", zice ungurul. "Nu-i bai, eu unu' abia acu' am aflat!" îi răspunde românul.

Păstrând proporţiile, cam aşa şi cu acest "tribunal" excepțional, care vrea să se constituie într-un pluton de execuție anacronic, ce trage după colț sau chiar îndărăt, orbeşte. Şi toate aceste eforturi sterile sunt încununate **de cea mai sinistră alegere care se putea face: în fruntea Comisiei pentru studierea şi condamnarea crimelor comunismului a fost desemnat fiul unui agent al Moscovei!** Fiindcă până acum numai prin asta s-a remarcat numitul Vladimir Tismăneanu, alintat Volodea. Frumos nume românesc. **Este odrasla lui Leon Tismenițchi, agent NKVD, poreclit "Ciungul".**

E ca şi cum la conducerea unei Comisii pentru studierea şi condamnarea nazismului ar fi cocoțat un copil al lui Hitler!

Ce oroare! Fi-su să-l atace pe ta-su! Volodea să sară la beregata lui Leonea! Dar e ridicol! Aşa ceva parcă e desprins din rețeta realismului socialist al "obsedantului deceniu", unde părinții îşi turnau copiii şi copiii îşi turnau părinții.

Iată o notă, pe care am primit-o astăzi, despre biografia acestui impostor.

Citez:

"VLADIMIR TISMĂNEANU

Născut la 4 iulie 1951, la Braşov. Absolvent al Facultății de Filozofie din București. Sociolog la Institutul de Proiectări pentru Construcții Tipizate. Lector al Comisiei de Propagandă a Comitetului Municipal Bucureşti al P.C.R. şi al Comitetului Central al Uniunii Tineretului Comunist.

În octombrie 1981 a plecat într-o călătorie turistică în Franța şi Spania, refuzând să se întoarcă în România. După o escală în America Latină a emigrat în S.U.A.

Mama - Ermina Tismenițchi, medic, membră a PCR din anul 1933; participantă la războiul civil din Spania, în tabăra comunistă, tabăra accea, care incendia biserici şi omora preoți. După 23 august 1944 a deținut funcții semnificative în aparatul de partid de la Bucureşti.

Tatăl - Leon Tismenițchi, agent NKVD în România, membru al "nucleului dur" cominternist al PCR, făcând, în permanență, jocul Moscovei, torționar stalinist, care are multe victime pe conştiință."

Am încheiat citatul.

Acest Vladimir Tismăneanu e o nulitate absolută, deşi pozează în profesor pe la o universitate americană.

Mai ştiu eu nişte profesori sau dramaturgi din aceştia, care se produc prin garaje, în faţa unei asistenţe de câţiva ciumeţi.

Prin numirea acestui tiz al lui Vladimir Ilici Lenin - fiindcă la Lenin s-a gândit Tismenițchi când a ales numele pentru progenitura sa - toate demersurile aşa-zişilor anticomunişti de azi sunt compromise. **E de-a dreptul grotesc să coordoneze o comisie anticomunistă fiul unui călău comunist!** Desigur, nu poţi condamna urmaşii pentru păcatele înaintaşilor, dar când ei, urmaşii aceştia, sar peste cal, se obrăznicesc şi vor să şteargă cu buretele istoria de 45 de ani a unui popor întreg, atunci se pot aştepta la reacţii pe măsură. Să nu mai vină toţi aventurierii şi veneticii, să ne dea lecţii! De *"gauleiteri"* din ăştia suntem sătui până în gât. Aici e Ţara românilor, asta să nu se uite niciodată!

Am să mă refer acum la **dosarele Securităţii.** Cine face cea mai mare gură pe tema asta, şi ea răsuflată? Tot unul cu bube în cap**: Ticu Dumitrescu.** Nu sunt singurul care l-a acuzat pe acest individ complexat şi răzbunător de colaborare cu securitatea. Primii au fost deţinuţii politici, care l-au cunoscut în închisoare şi ştiu ce-i poate pielea.

Coloneii de securitate Ghețu şi Căldare îl cunosc şi ei foarte bine, fiindcă lor le dădea raportul. Aşa că nu voi repeta cele afirmate sau publicate până acum.

În ciuda celor debitate de Radu Filip, de la C.N.A., care şi-a permis să oprească emisia unui post de televiziune timp de trei ore, există dovezi din belşug, cu privire la statutul de securist şi torţionar al lui Ticu Dumitrescu. Dacă toate acestea nu au devenit publice şi Ticu Dumitrescu a fost lăsat să facă un vacarm infernal, aceasta se datorează, în principal, Serviciului Român de Informaţii.

Iată o notă specială, pe care am primit-o recent, pe filiera unor ofiţeri S.R.I., care nu au vrut să mai consimtă la mascarada asta, aşa că au rupt "legea tăcerii". Să vedem dacă are cineva curajul să conteste cele spuse aici. Şi fac apel la presă să reţină ce voi cita, pentru că e în premieră absolută.

Citez:

"A. În anul 1994, primul adjunct al directorului S.R.I., generalul Victor Marcu, a solicitat de la secţia Argeş a S.R.I. fişa lui Constantin Ticu Dumitrescu, din arhiva fostei Securităţi. Fişa conţine, în general, datele din dosarele sale: F.P. (Fond Personal), U.I. (Urmărire Informativă) şi I (Informator).

B. Cum documentele respective nu se găseau la Piteşti, ci la Ploieşti (probabil, o confuzie între cele două oraşe), ofiţerul Florea Ciobotea de la Biroul de Informatică şi Documentare Argeş a solicitat respectivele documente de la S.R.I. Prahova.

După obţinerea documentelor, ele au fost înaintate generalului Victor Marcu, prim-adjunct al lui Virgil Măgureanu.

C. Datele obţinute din fişa lui Constantin Ticu Dumitrescu sunt

următoarele - să vedeți şi dumneavoastră sub steagul cui defilați -:

- **a fost condamnat pentru fals şi uz de fals, participând la un furt de 4000 metri liniari de țeavă galvanizată şi o benă de cărămizi.** Mai era un țărănist, prin 1997 - 2000, care furase ciment. Aceluia i-a rămas numele "Ciment", acestuia o să-i rămână numele "Omul de Tinichea sau de Tablă". Să furi 4 km de țeavă galvanizată, da, e o performanță.
- Ticu Dumitrescu a fost racolat ca informator de ofițerul de contrainformații al închisorii;
- pentru activitatea sa ca informator a fost recompensat cu titlul neoficial de "şef de culoar", răspunzând de "reeducarea" a circa 200 de deținuți de drept comun; "reeducarea" consta, de cele mai multe ori, în bătăi la tălpi cu furtunul de cauciuc, operațiune executată personal de Ticu; ofițerul care l-a recrutat se numeşte Marius Racoviță;
- la eliberarea din închisoare (mai devreme cu doi ani, pentru serviciile aduse), a devenit coordonatorul unui grup de circa 20 de informatori, care lucrau pe marile şantiere de construcții (unde se înregistrau furturi enorme de materiale şi echipamente).

D. În anul 1997, Ticu Dumitrescu, având o aprobare a directorului S.R.I. Costin Georgescu, s-a prezentat la S.R.I. Argeş şi a studiat dosarele de securitate ale unor lideri țărănişti şi liberali, printre care: Ion Diaconescu, Nicolae Ionescu-Galbeni şi Mircea Ionescu- Quintus - colegul dumneavoastră de la PNL. Atunci au apărut în presă acuzații împotriva celor trei. Ticu Dumitrescu l-a dat în gât pe Quintus, cum tot el spunea baliverne despre Coposu şi Diaconescu.

E. Într-o discuție pe care Ticu Dumitrescu a avut-o cu şeful B.I.D., Florea Ciobotea, acesta din urmă a făcut o referire la informația din "fişa" cerută de generalul Marcu. Imediat după această discuție, Ticu Dumitrescu a plecat din Piteşti.

F. Informațiile complete, cu lux de amănunte, despre Ticu Dumitrescu, respectiv, Fondul Personal, dosarul de Urmărire Informativă şi dosarul Informator, se găsesc în arhiva S.R.I. Prahova, precum şi în Fondul microfilmat al Securității, în câte 5 exemplare. Aşa că, la începutul anilor '90, când el l-a şantajat pe generalul de justiție Gheorghe Mihail Şerbănescu, să-i dea dosarul, şi acesta i l-a dat, el nu ştia că sunt şi microfilme, care vor ieşi în curând la iveală."

Am încheiat citatul - repet - dintr-o Notă specială, pe care am primit-o de la unii ofițeri S.R.I. Dacă vreți adevărul! Dacă vreți

numai adevărul dumneavoastră, nu aveți decât să mergeți cu el, să-l faceți şi şef de stat!

Aşadar, Ticu Dumitrescu a fost şef de rețea, adică rezident al Securității şi torționar. Să mă dea în judecată, dacă îi dă mâna.

Trebuie să recunoaşteți că nu oricine primea Ordinul Muncii, decorație valoroasă, care aducea o serie de privilegii.

Iată de ce, ca membru al Comisiei de apărare, ordine publică şi siguranță națională, precum şi ca vicepreşedinte al Senatului României, eu cer, acum şi aici, în mod oficial, conducerii Serviciului Român de Informații să publice dosarul numitului Ticu Dumitrescu - fiindcă dosar are, cu siguranță - şi, dacă acest individ, care - nu-i aşa? - are o personalitate atât de puternică, după cum se lăuda el, nu are motiv să se ascundă, atunci, hai să-i vedem cu toții dosarul. Eu mi l-am publicat pe al meu. **Ei de ce nu-şi publică dosarele lor? Ca să ştim şi noi cine are dreptul să scormonească prin dosarele altora**. Şi am vrea să se publice şi dosarul colonelului de securitate Nicolae Chiroiu, care a activat în echipa generalului Pacepa, sub numele conspirativ Nicolae Ivaşcu. Imediat după dezertarea lui Pacepa, în 1978, acest Chiroiu, alias Ivaşcu - ca în filmele cu spioni - a fost mutat la miliție, dar tot cu însărcinări pe linie de securitate.

Dacă nu ştiți cine este acesta, am să vă spun eu. Tatăl mult prea guralivei demascatoare de securişti, Germina Nagâț, pe care **un alt "securist cu față umană", Mircea Dinescu,** alt port-drapel al unora dintre dumneavoastră, a luat-o de la revista "Secolul XX", în anul 2000, şi a instalat-o în funcția extrem de importantă de şefă a Direcției de investigații a C.N.S.A.S., peste un colectiv de 55 de oameni foarte bine plătiți de la bugetul de stat.

Am să-i dau un sfat acestei fete născută la Oradea, din tată securist şi mamă unguroaică, să-i trăiască: dacă arzi de nerăbdare să vânezi securişti, care să mărturisească totul în fața ta, ca la spovedanie, pentru a fi iertați, începe cu părintele matale, fetițo!

Atât am avut de spus, deocamdată, despre şmecherii care umblă cu "cioara vopsită" prin istoria mai veche şi mai nouă a României. Şi sunt plătiți pe banii statului român, să nu uitați! Uite, de-aia a ajuns România "oaia neagră" a Europei: fiindcă fac "gâți" toți... Nagâții!

Pleşu şi Dinescu turnau la securitate sistematic, Pleşu la maiorul Vasile Mălureanu, Dinescu la maioreasa Stana Creța şi la coloneii Albu şi Achim. Şi fostul colonel Merce a depus mărturie în fața presei.

Şedința Senatului din 11 octombrie 2004

Se încearcă, de ani de zile, să se demonstreze ceea ce nu se poate demonstra şi, conform legii şi împotriva legii, nu există documentele pe care le caută, ca găinile prin boabe, banda celor 4: Pleşu, Dinescu, Papapievici şi unul Secaşiu, de care n-am auzit în viaţa mea.

N-am scris, în viaţa mea, nici un angajament la securitate şi nu am dat nici o notă informativă. Că trăiam între oameni, că nu trăiam în peşteri, că nu trăiam în scorburi, da, asta este situaţia. Poate unii vor, în politica românească, oameni fără biografie. Să se ducă la leagăn, la grădiniţă, să-i ia, sunt mici, sunt inocenţi. Noi trăiam între oameni şi am făcut bine tuturor celor pe care i-am cunoscut şi meritau să le fac bine.

Aceşti domni, în special Pleşu şi Dinescu, au fost trimişi în acel organism parazitar, care a zdrobit destine şi a umilit oameni, unii sunt chiar în sală, aici, au fost trimişi special pentru mine să mă dovedească şi **au fost foarte surprinşi că nu au găsit nimic. Dimpotrivă, au găsit un dosar numărând 19 volume de urmărire informativă.**

Am făcut, vineri, la conferinţa de presă a P.R.M., un experiment pe care nu a avut curajul nimeni să-l facă în România. Am adus copiile acelor volume, pe care mi le-a făcut, contra cost, C.N.S.A.S. şi le-am pus pe masa conferinţei de presă, şi am invitat ziariştii: "Veniţi, domnilor, deschideţi unde vreţi, la orice volum, la orice pagină, la orice document, şi dacă există un singur rând de care să mă ruşinez, eu ies din politică". Şi a venit o domnişoară de la B1-TV, Carmen Dincă cred că se numeşte, şi a deschis, pe sărite: probleme de fotbal, meciuri, convorbiri cu America, mă suna o fostă colegă de facultate şi o imprima şi pe ea, mă suna Simona Vărzaru, colega mea din tinereţe, din presă, actualmente Urania. Aveam tehnică operativă şi la microfon, şi în casă, în permanenţă. N-am fost dizident, n-am fost rezistent, cum fac unii, acum, mare caz, falsificându-şi biografia. Am fost atunci cum sunt şi acum, un om foarte incomod. Poate şi greşesc, dar cred că am fost corect în faţa propriei mele conştiinţe.

Se spune că am fost un stâlp al regimului, dar - pentru Dumnezeu! - ce se înţelege prin asta? Eu n-am avut nici o funcţie, niciodată. Am fost simplu redactor la "România Liberă" şi, după aia, la "AGERPRES", cu 2.800 de lei leafă pe lună.

Ce stâlp al regimului! Am crezut într-o idee, pentru că am urât imperialismul sovietic. L-am urât de moarte. **Tata a fost erou de război, rănit la Odesa cu 6 schije în picior**. La noi, Basarabia şi Bucovina erau cuvinte sacre, ca şi Transilvania. Şi atâta timp cât acel regim a servit o cauză naţională, am crezut şi eu în el. Când a luat-o razna, după 1980, ne-am dezis de el, pentru că a trădat această idee. Se mai întâmplă. Stai, uneori, cu un om în casă 25 de ani şi îţi arată o faţă schimonosită, şi divorţezi. Nu se moare din asta. **Dar de aici şi**

până la a se pretinde că eram un stâlp al regimului pe nişte polemici literare, pe nişte polemici culturale, e o cale foarte lungă. Abia ce au încercat aceşti domni este poliție politică. Au făcut şi cu Mircea Ionescu-Quintus şi l-am apărat. **N-au dreptul moral, ei, care au lucrat cu securitatea. Pleşu şi Dinescu turnau la securitate sistematic, Pleşu la maiorul Vasile Mălureanu, Dinescu la maioreasa Stana Creța şi la coloneii Albu şi Achim. Şi fostul colonel Merce a depus mărturie în fața presei. Dar aceeaşi presă, care m-a pus pe mine la zid, n-a mai dat şi declarațiile colonelului Merce.**

Aceeaşi presă care m-a satanizat pe mine, în special postul "Realitatea TV", care a transmis o şedință de demascare stalinistă în direct, n-a mai dat şi experimentul meu cu toate dosarele pe masă. Alegeți, domnilor! Luați şi beți! Acesta e trupul şi sângele meu! N-a mai dat în direct conferința mea de presă, pentru că asta e țara în care trăim. Şi credeți că mie îmi este frică de presa asta? **Nu-mi e frică, nici de Pleşu, nici de Dinescu. Au plecat cu coada între picioare. Au nenorocit oameni. L-au umilit pe Dan Amedeu Lăzărescu. Eram în tabere politice diferite, dar a fost un mare om al acestei țări**. Iată ce zice înțelepciunea indiană: trebuie să ardă lemnul de santal, ca să vezi mirosul lui, aroma lui, prețul lui. **Abia după moarte vedem ce om mare, enciclopedic, a fost Dan Amedeu Lăzărescu. L-au umilit şi pe Alexandru Peleologu. Iarăşi, nu sunt în tabăra lui şi m-a şi criticat de câte ori putea, îmi mergeau fulgii, dar poate cineva face abstracție de un om ca ăsta, care a făcut şi puşcărie pentru ideile lui? L-au umilit şi pe Mircea Ionescu-Quintus şi a fost apărat, pentru că era prea mult. Omul ăsta a fost bătut la sânge de securitate. Îl umiliseră, odată, şi pe Coposu, şi l-am apărat şi atunci.**

Atâta vreau să vă spun: nu se joacă cinstit, organismul ăsta e parazitar, produce vrajbă în societatea românească, poate funcționa, poate să nu funcționeze, dar să nu se mintă la nesfârşit, să nu se răsucească legea în funcție de cum vrea fiecare.

În cultura română au fost două direcții mari şi late, de 150 de ani încoace, de la Haşdeu: direcția națională şi direcția reacționară. Direcția națională, cum am putut şi noi, eu, Eugen Barbu şi alții, Fănuş Neagu, Mihai Ungheanu, Titus Popovici, am încercat să o apărăm şi să o ilustrăm. Poate că am şi greşit. **Iar direcția reacționară era aceea care şantaja România, mereu, cu străinătatea. Orice făcea cineva în România, bun, trebuia reclamat, mereu, la străinătate, contra cost, pe bani grei.**

A aduce acum din tenebrele unei lupte

literare - care era fără menajamente, pentru că eram şi eu călcat în picioare şi înjurat la "Europa liberă", de dimineaţă până seara, cu palpitaţiile mamei, cu intrarea ei în spital, cu sângele rău pe care şi l-a făcut, cu moartea lui Eugen Barbu, tocmai datorită acestei bande - a aduce acum din tenebrele culturii asemenea chestiuni, pe prima scenă politică a ţării şi a pretinde că ei au dreptate, ei, uite, că eu asta nu o mai înghit. Şi s-a dovedit cât de subţiri sunt şi au plecat cu coada între picioare: pagubă în ciuperci, călătorie sprâncenată !

Cu mine şi-au rupt dinţii, pentru că oricând vin cu dosarele pe masă şi îi somez - i-am dat şi în judecată, de altfel - produceţi vreo dovadă că am fost informator al Securităţii sau colaborator, darămite de poliţie politică. Nu există aşa ceva.

Dar vor veni cu alţii, îi vor pune la zid pe alţii. Cum se vor apăra? Ei nu au presa mea, nu au două ziare, ca mine, nu au gura mea, nu au forţa mea de a mă bate cu toate lepădăturile care cred că ei sunt Leonardo da Vinci, ei sunt Shakespeare şi dacă îi cântăreşti pe Pleşu şi Dinescu au trei plachete subţiri, ca lama de ras Gillette sau Wilkinson. Una şi furată, pentru că burduhănosul ăsta, cu barbă aşa, de răspopit, de Rasputin, Pleşu, a furat titlul cărţii "Minima Moralia" după marele filozof german Teodor Adorno. Teodor Adorno a scris "Minima Moralia" şi a venit şi ăsta.

Dar Pleşu a mai furat ceva: trusele de bărbierit şi de scris ale lui Nicolae Ceauşescu, ambele din aur masiv, de la vila nr. 10, de la Snagov, după cum mi-a spus femeia de serviciu Floarea Ispas, în '90, împreună cu directorul staţiunii Cornel Segal. A spus că le duce la muzeu, dar le-a băgat în buzunar.

Şi Pleşu a mai furat şi un incunabul tipărit la Veneţia în 1483, valorând sute de mii de euro şi se ştie, că a fost dosar penal, la Poliţie, la Parchet. L-a pus pe unul Al. Popovici director în minister, l-a furat de la Biblioteca Brătienilor - că sunt liberali aici, unii care chiar i-au cunoscut pe urmaşii Brătienilor - şi a zis că face un studiu: a dispărut şi incunabulul şi zeci de cărţi religioase de la 1700, de la 1800.

Şi mă judecă individul aceasta pe mine ?! Nu îi e ruşine obrazului ?! Dar nu se mai termină cu hinghereala asta ?! Am vrut să mă port frumos cu ei, creştineşte, nu ai cu cine, nu au scrupule şi nu au Dumnezeu ! **O să îi duc, ca soldatul sovietic, pe soldatul hitlerist, până la Berlin.** Acum mă ocup eu de ei ! Vă mulţumesc. (*Aplauze.*)

Şedinţa Senatului din 22 octombrie 2007

Inventiile securitatii

Reamintesc că dosarele de urmărire, întocmite de Securitate, erau pline de tot felul de invenţii şi inepţii. De exemplu: în dosarul meu, care conţine nu mai puţin de 19 volume, se scrie, printre altele, că aş fi rămas în Republica Federală Germania după ce am terminat bursa "Herder" la Viena şi că veneam acasă îmbrăcat în uniformă de Securitate. Cine este atât de nebun să creadă aşa ceva?

Existenţa câtorva rapoarte vizând polemicile mele cu unii ziarişti, scriitori şi transfugi de la "Europa liberă" nu poate fi considerată act de poliţie politică, fiind vorba doar de o luptă literară

Şedinţa Senatului din 10 noiembrie 2003

Astfel, domnul Ion Iliescu a format un colectiv la Palatul Cotroceni, format din următorii domni: Ioan Talpeş, Dumitru Iliescu, Ionel Marin - prim adjunct al directorului S.R.I., Răzvan Ionescu - deputat P.S.D., preşedintele Comisiei pentru apărare din Camera Deputaţilor, Ilie Botoş - noul procuror general, Gabriel Oprea şi o grupare masonică, fidelă Cotrocenilor, care doreşte să îşi plaseze oamenii mai ales în serviciile secrete.

Scenariul pus la cale de aceşti oameni, care se pretind a fi serioşi, ar putea fi considerat diabolic, dacă nu ar fi ridicol. Pe mine nu mă afectează câtuşi de puţin, dimpotrivă, mă distrează, fiindcă eu mă ştiu curat.

După ce în 1997, aceeaşi foaie imundă, "Ziua", m-a acuzat - tot sub genericul: "Dezvăluiri incendiare" - de zoofilie şi pedofilie, nu mă mai miră nimic şi nu văd ce s-ar mai putea debita peste mârşviile acestea. Vorba lui Ion Heliade Rădulescu: "Scrieţi, băieţi, numai scrieţi!".

Acest colectiv, la ordinul domnului Ion Iliescu, l-a desemnat pe domnul Radu Timofte să înceapă acţiunea de compromitere a mea cu orice preţ, atât pe plan intern, cât şi pe plan extern.

Astfel, în luna septembrie anul curent, domnul Radu Timofte l-a chemat la el pe Gheorghe Onişoru, preşedintele C.N.S.A.S., şi i-a propus un târg: dacă C.N.S.A.S. îi va proteja pe câţiva generali care înainte de 1990 au făcut poliţie politică (este vorba de Ioan Talpeş, Ionel Marin, Dumitru Zamfir şi alţii), atunci el o să îi dea "ceva de ronţăit" despre cei de la P.R.M. Am folosit expresia sa, tipică rozătoarelor.

Şi aşa au ajuns la C.N.S.A.S. cele 19 volume din dosarul-problemă "Artă şi cultură", din care numai două volume mă privesc direct pe mine, pe care le am, de altfel, în copie, de aproape 10 ani şi din care rezultă câteva

probleme fundamentale.

Dosarul aparținând scriitorului Corneliu Vadim Tudor este dosar de urmărire şi supraveghere, arhivat la fondul documentar, domeniul "Cultură, artă, literatură".

Urmărirea şi supravegherea s-au făcut prin montarea masivă de tehnică operativă la telefoanele de acasă şi de la birou, dar şi la domiciliu, în restaurante şi, în general, unde purtam discuții.

Existența câtorva rapoarte vizând polemicile mele cu unii ziarişti, scriitori şi transfugi de la "Europa liberă" nu poate fi considerată act de poliție politică, în conformitate cu Legea nr. 189 din 1999, **fiind vorba doar de o luptă literară** care mie, cel puțin, mi se pare firească într-o cultură, pentru că în aceeaşi măsură eram şi noi reclamați, de dimineață până seara. Aşa-zisa calitate de agent de influență, agitată de unii iresponsabili, reprezintă un etalon care se referă la activitățile de spionaj, aşa că nici inepția asta nu rezistă. Dar să revin la scenariul cu pricina, ca să priceapă cei implicați că mi se transmite tot ce fac ei, ce vorbesc, unde vorbesc etcetera.

În dimineața zilei de duminică, 2 noiembrie 2003, domnul Radu Timofte a plecat în China, într-o delegație a S.R.I. Sarcina de a începe operațiunea de calomniere a mea i-a revenit primului adjunct al său: Ionel Marin.

Acesta, **ştiind că dosarul a fost consultat în perioada 1995-1997 de Mihai Pelin, scoate o copie a celor 19 volume** şi o trimite unui oarecare Radu Tudor, de la "Ziua", care pretinde că reprezintă o publicație militară americană "Gen's defend", dar, de fapt, el are o fabrică de cârnați şi mezeluri la Constanța. Prin urmare, se lucrează cu cârnățari. **În paralel, Gheorghe Onişoru este sfătuit să-mi dea telefon acasă - ceea ce s-a şi întâmplat, marți, 4 noiembrie - şi să îmi spună că documentul apărut în presă ar fi fost furnizat ziarului "Ziua" de Mihai Pelin, care ar fi recunoscut asta în fața lui. Numai că Mihai Pelin era şi încă mai este internat în spital, pentru câteva complicate operații dentare şi habar nu avea despre ce este vorba. De altfel, Mihai Pelin mi-a transmis că la proces va veni şi va depune mărturie în favoarea mea.**

În acelaşi timp, colectivul de la Palatul Cotroceni le dă semnalul lui Andrei Pleşu şi Mircea Dinescu să convoace de urgență o şedință a C.N.S.A.S., ceea ce şi fac, mai puțin din dorința de a-mi plăti mie nişte polițe literare, cât, mai mult, de spaima generalului Ionel Marin care i-a amenințat cu dosarele lor de informatori ai Securității şi cu numele în clar al ofițerilor care i-au avut în lucru.

Dintre aceştia, **deocamdată îl menționez pe fostul maior de securitate, actual general de S.R.I., Vasile Mălureanu, la care turna domnul Andrei Pleşu, iar acesta din urmă a şi recunoscut, în anul 1982, că l-a informat în repetate rânduri cu privire la meditația transcedentală, Pleşu**

fiind acela care a pus Securitatea pe urmele acelor oameni. De altfel, în revista mea "România Mare" de mâine, voi publica chiar declarațiile domnului Andrei Pleşu, semnate de el cu mânuța proprie.

Îi mai menționez şi pe colonelul Albu şi tovarşa maior Stana Creța, la care turna, contra cost, Mircea Dinescu. Este bine de ştiut că imediat după ce "s-a făcut că lucrează", în 22 decembrie 1989, fostul poet din Slobozia a angajat-o pe Stana Creța ca menajeră în vila lui de pe Bulevardul Aviatorilor, pentru a-i închide gura. Adaug la toate acestea că numitul Dinescu a făcut armata la trupele de securitate. Atât Pleşu, cât şi Dinescu fac parte ilegal din C.N.S.A.S., întrucât au fost membri P.C.R. Aşa că nu eu am fost colaborator al Securității şi asta se va dovedi foarte lesne, ci Pleşu şi Dinescu.

Acel raport publicat de "Ziua" nu dovedeşte nimic, decât faptul că am intrat într-o audiență, ziua în amiaza mare, cu bon de ordine, la un general care răspundea de presă şi cultură, fiind însoțit de un pictor foarte cunoscut şi aflându-se multă lume de față, pentru a reclama situația exasperantă conform căreia, în timp ce mercenarii de la "Europa liberă" ne înjurau zi şi noapte cu cele mai aberante acuzații, noi, cei de la grupările literare "Săptămâna" şi "Luceafărul", nu aveam voie să răspundem, iar cele patru cenzuri care erau pe capul nostru ne eliminau din pagină orice tentativă de polemică, totul făcându-se din porunca Securității.

Într-o declarație publicată în "România Mare", în august 1995, generalul Aron Bordea scrie, negru pe alb, că eu nu am colaborat cu nici o Securitate, din contră, am fost urmărit.

În definitiv, eu nu răspund de ceea ce scrie generalul respectiv **în raportul cu pricina, care nu cuprinde toate aspectele discutate şi are şi numeroase erori, cum ar fi, de pildă, faptul că eu eram membru al Uniunii Scriitorilor, ceea ce eu nu am fost niciodată.** Amintiți-vă uluiala aceluiaşi Dinescu, în septembrie 1990, când a avut îndrăzneala să îl dea afară din Uniunea Scriitorilor pe marele Eugen Barbu şi a vrut să mă dea şi pe mine, dar ia-mă de unde nu eram, fiindcă nu figuram în nici o evidență a lor.

Repet, cu fruntea sus, în fața Senatului din care fac parte - aş fi putut să nu o fac, dar respect prea mult această instituție -, repet ceea ce au declarat şi generalii Ion Coman, Iulian Vlad, Aron Bordea: eu nu am fost colaborator al Securității, nu am scris, în viața mea, nici o notă informativă, nu am semnat nici un angajament, iar cel publicat în "Ziua" este o făcătură jenantă, denunțată ulterior, cu părere de rău, chiar de locotenent-colonelul Petre Pavel, care i-a păcălit pe "micii terorişti" de la "Ziua" şi le-a luat patru milioane lei. Era o sumă de bani relativ mare, pe vremea aceea.

E greu de doborât un om ca mine cu găinării de genul acesta.

Dacă eu aş fi făcut ceea ce se pretinde, de ce nu se arată dovezile palpabile?! Iar venim cu etichete stupide, cu atacuri în haită, cu fumigene ieftine care nu sperie pe nimeni, şi cu atât mai puțin pe un om ca mine! Înaintea alegerilor din anul 2000, când adversarii mei nu puteau bănui că voi ajunge să disput finala, C.N.S.A.S. mi-a dat o confirmare publică a faptului că nu am colaborat cu Securitatea. Astăzi, după trei ani, acelaşi C.N.S.A.S. minte că nu ar fi ştiut de existența dosarului meu, fiindcă nu era la cartotecă, ci, atenție, sub nasul tuturor, la sala de lectură!

Ca să vezi ce distrați au fost cei de la S.R.I. şi C.N.S.A.S.: nu trei zile, nu trei săptămâni, nu trei luni, ci trei ani încheiați! Toată lumea se vânzolea prin sala de lectură a S.R.I., dar nimeni nu lua în seamă nu unul, nu două, nu nouă, ci nouăsprezece volume! Lucrurile sunt clare: aşa după cum am spus, acestea au fost selectate, periate, aranjate şi livrate de conducerea S.R.I., la ordinul politic al domnului Ion Iliescu.

În acelaşi timp, generalul Ionel Marin scotoceşte prin arhiva Securității, împreună cu numeroşi colaboratori, unii foşti K.G.B.-işti ca şi el, timp de câte trei-patru ore pe zi, doar, doar va găsi ceva compromițător împotriva mea, fiindcă îşi dă şi el seama că ce au la ora actuală nu mă acuză câtuşi de puțin, ci demonstrează acte de curaj pe care nu le-a făcut nimeni în România anilor '80, indiferent cât de mult au mințit adversarii mei literari. De pildă, depunerea carnetului meu de membru P.C.R., în iunie 1989, pe adresa lui Nicolae Ceauşescu.

Da, eu sunt perfect de acord să se publice dosarul meu de Securitate care, repet, nu este de informator, ci de urmărit, dar cu condiția să se publice dosarele tuturor oamenilor politici, ziariştilor şi altor persoane publice. Atunci să vedem cine va avea curajul să mai iasă în lume! Este bine ca presa şi opinia publică să ştie că, în prezent, în arhiva Securității, aflată în posesia S.R.I., lucrează ca la furnale peste 100 de ofițeri, care fişează întreaga clasă politică românească. … ……..

În ceea ce îl priveşte pe domnul Virgil Asztalos Măgureanu, cred că este sub demnitatea mea să îi dau vreo importanță. Aş vrea, totuşi, să spun că se adevereşte încă o dată proverbul care zice că şarpele, fie el şi cu ochelari, când îl doare capul, iese la drumul mare. **Care va să zică, din 1967 şi până acum, deci de 36 de ani de când mă cunoaşte, fostul meu coleg de facultate, care ne turna pe rupte la securitate şi a avut un rol malefic în reprimarea demonstrațiilor studențeşti din decembrie 1968, n-a ştiut că eu aş fi făcut poliție politică.**

De altfel, în februarie 1969 eu am fost anchetat la domiciliul meu timp de trei ore de doi ofițeri de securitate, pentru că am fost turnați cu toții de colegul nostru de facultate Virgil Asztalos Măgureanu. N-a aflat asta nici în cei 7 ani cât timp a fost directorul S.R.I. şi stăpânul atotputernic al Arhivei Securității, inclusiv al sălii de lectură, când mi-a

vândut efectiv, contra cinci tablouri ale pictorului Nicolae Drăguşin o copie a celor două volume ale dosarului meu, de om urmărit de Securitate.

Fulgerător, el a aflat asta acum, când e pensionar şi nu mai reprezintă nimic. Acest Măgureanu minte ca de obicei, afirmând că 1995 eu i-aş fi cerut să-mi dea un certificat de bună purtare, aşa cum i-a dat lui Corneliu Coposu. Dacă el ştia că eu aş fi fost colaborator, atunci de ce nu mi-a dat un certificat de rea purtare? Cine l-a împiedicat? Lucrurile au stat cu totul altfel şi oamenii pe mine mă cred, nu pe un contrabandist de arme şi de petrol, care a realizat sute de milioane de dolari prin încălcarea embargoului din Iugoslavia**. În primăvara lui 1995, atunci când am negociat cu P.S.D.-ul câteva posturi de prefecți şi de secretari de stat, domnii Ion Iliescu şi Adrian Năstase au atribuit partidului nostru funcția de prefect al județului Constanța. Pentru această funcție importantă, de prim gospodar al celui mai greu județ din țară, noi l-am ales pe contraamiralul în rezervă Marcel Dragu, pe care l-am şi prezentat conducerii P.D.S.R. şi de altfel, sunt în sală, aici, oameni care erau de față la acea şedință. Imediat, domnul Măgureanu a aflat, m-a invitat la el la birou, în sediul fostului CEPECA, unde la o cafea m-a implorat să-i cedez lui postul respectiv. L-am întrebat pentru cine vrea treaba asta.**

Mi-a răspuns că pentru un anume Baltă, nepotul lui Cico Dumitrescu. Am refuzat amuzat, replicându-i că individul e amestecat în afaceri dubioase. Apoi mi-a propus un căpitan activ de S.R.I. sub acoperire şi chiar a pus mâna pe telefonul operativ, pentru a suna la şefii acestuia din Constanța. L-am rugat să închidă telefonul. Treaba era limpede ca lumina zilei. Măgureanu dorea să acapareze funcția de prefect al județului Constanța, pentru a controla mafia din port, de pe litoral, de pe şantierele navale şi de la vamă. L-am refuzat categoric şi am plecat. După câteva zile, el s-a răzbunat, livrând ziarului "Evenimentul zilei" nişte mizerii împotriva mea. Ştiind că provin de la el, l-am sunat pe telefonul scurt de la Senat şi i-am cerut să dea o dezmințire la zvonurile care circulau. N-a acceptat. Ca să mă îmbuneze, mi-a mai trimis prin şofer nişte file din dosarul meu de urmărire informativă, peste care chipurile dăduse ulterior. Atunci am vorbit telefonic şi cu domnul Ion Iliescu şi l-am rugat să-l astâmpere pe Măgureanu, pentru că primejduieşte relațiile noastre de colaborare. După un an, în 1996, căpitanul de S.R.I. Constantin Bucur l-a demascat public pe Măgureanu că făcea poliție politică şi ne imprima la telefon şi pe mine, şi pe Gheorghe Funar, şi pe alți politicieni din opoziție, dar şi pe ziariştii incomozi.

Printr-un concurs de împrejurări, în acelaşi an am intrat în posesia dosarului de căpitan de securitate al lui

Măgureanu, pe care eu nu l-am publicat, dar indirect l-am forțat pe el să şi-l publice, tot în "Evenimentul zilei", prin încălcarea legii. În august 1997, aflându-mă în Valea Jiului de "Ziua minerului", m-am întâlnit cu noul preşedinte, domnul Emil Constantinescu, şi l-am informat cu martori că Măgureanu îl înregistrase ilegal, cu cameră video, pe parcursul a două întâlniri pe care le avusese în vremea alegerilor. Şi astfel se face că, deşi în 1996 votase schimbarea, Măgureanu a fost sacrificat de Constantinescu şi dat afară. Asta e tot. Cum o să mă ierte un asemenea personaj ranchiunos, care ştie că din pricina mea şi-a terminat cariera? El, cel care a participat la executarea soților Ceauşescu, el, care în drum spre Târgovişte, în elicopter, vomase tot timpul într-o găleată, el, care după aceea se lăuda că în România, mai presus de el nu e decât Dumnezeu! Pe cei din P.D.S.R. vreau să-i informez şi ce-a primit în schimb domnul Măgureanu: promisiunea că va fi ori şeful serviciilor secrete, din nou, ori primul pe listă la Senat pentru județul Sălaj, din care este originar.Securitatea a făcut şi lucruri foarte bune în țara asta. Nu mă refer la securitatea criminală din anii '50, care a distrus floarea oştirii şi intelectualității române. Mă refer la securitatea care a dejucat nişte planuri de sabotaj economic. Dar nu am fost. Şi apoi mai e ceva: într-o țară care a devenit un iarmaroc al spionilor şi se vânzolesc toți pe aici, în primul rând agenții ruşi, agenții K.G.B., printre care unii sunt chiar în funcții foarte importante, de ce nu-i demască organismele statului pe agenții străini, care au dus România pe culmile disperării? Asta este tot. Vă mulțumesc că ați ascultat această mărturisire a mea şi vă informez că de câte ori se va mai agita această falsă problemă, nu voi rămâne dator nimănui.

Vă mulțumesc.
(Aplauze.)

Domnul Corneliu Vadim Tudor: voi, nu puteți face într-o viață cât am făcut eu într-un an pentru cultura română,

10.04.2006/Senatul Romaniei

Domnule Cioroianu, eu nu-mi falsific biografia, domnule, cum şi-o falsifică foarte mulți dintre colegii voştri. Da, aceea era o poezie scrisă de mine şi n-o regret. Oricum, scriam mai bine decât propagandiştii voştri care "şi-au dat la întors" biografia. Însă, dumneavoastră, tinere coleg, erați foarte mic atunci, nu ştiați condițiile epocii.

Pe vremea când voi vă jucați în țărână, cei care vreți să ne dați pe noi la o parte, acum, cei care n-au biografie şi nici nu o să aveți biografie -vă spun eu - că sunteți săraci cu duhul, dar vedete pe la televizor, **eu tipăream, eu cu Eugen Barbu - şi avem istorici în sală, generalul Ioan Talpeş este aici, profesorul Haşotti era şi el aici - dacă în anii '80 au apărut: "Dacia preistorică" de Nicolae Densuşianu, "Getica" de Vasile Pârvan, "1848 la români" de Cornelia Bodea, "Marea Neagră" de Gheorghe Brătianu şi Ediția Princeps de "Poezii" de Mihai Eminescu, incluzând "Doina", ediție anastatică, fotocopiată, singura în care puteam să redăm românilor de la Nistru până la Tisa, asta mi se datorează mie, domnule Cioroianu. Uitați-vă la mine, nu vă uitați în calculator.**

Orice ați face voi, nu puteți face într-o viață cât am făcut eu într-un an pentru cultura română, eu, Adrian Păunescu, Răzvan Theodorescu şi alții, care am populat această țară. Trebuia populată. Ce vină avem noi că ne-am născut cu o generație înaintea voastră. Eu, pe mâna lui Petre Ionache - Dumnezeu să-l ierte! - am tipărit aceste cărți, între care - repet - una a unui ilustru liberal, Gheorghe Brătianu.

Voi, acum, faceți pe extratereştrii, dar părinții voştri unde au trăit atunci ? Ați fost paraşutați de pe altă planetă ?